

Trách nhiệm và bổn phận của người con đất Việt

Ngày nhận bài: 12/12/2022 | Ngày phản biện: 12/12/2022 | Ngày xuất bản: 14/12/2022

Tác giả: Nguyễn Thị Ngọc Mai

Tóm tắt: Tác giả Nguyễn Thị Ngọc Mai, người Mỹ gốc Việt là tác giả cuốn tự truyện "Ấm áp tình quê" (Nhà xuất bản Chính trị quốc gia Sự thật 2022). Trong những chuyến trở về thăm quê hương, mới đây nhất là vào tháng 7.2022, bà đã dành nhiều thời gian đi đến các vùng miền, tận mắt chứng kiến những sự đổi thay trên đất nước Việt Nam. Bà bày tỏ mong muốn người Việt Nam ở trong nước và nước ngoài cùng đoàn kết, chung tay vì sự nghiệp xây dựng, phát triển đất nước, đồng thời cũng kêu gọi những người còn mang tư tưởng hận thù, chống đối cần sớm thức tỉnh. Chúng tôi xin giới thiệu cùng bạn đọc bài viết mới của tác giả Nguyễn Thị Ngọc Mai.

Thành phố Hồ Chí Minh ngày càng phát triển, hiện đại. (Ảnh NGUYỄN VĂN HẢI)

Đã từ lâu tôi không còn chú tâm đến hoạt động của những nhóm chống cộng cực đoan tại nơi tôi ở là tiểu bang California (Mỹ). Đối với tôi, những lời tuyên truyền của họ không có giá trị để tôi phải theo dõi, bởi họ là những người có kiến thức, họ biết rõ sự thật về vị trí và vai trò của đất nước ta ngày nay đối với quốc tế, thế nhưng họ vẫn cố tình phủ nhận và tuyên truyền trái ngược để trục lợi cho cá nhân, lấy “chính trị dơ bẩn” làm nguồn sống nên tôi không muốn phí thời giờ để tranh luận...

Bà Ngọc Mai bên chiếc cầu gỗ do bà tài trợ xây dựng ở thôn Đề Chơ, xã Làng Nhì, huyện Trạm Tấu, tỉnh Yên Bái.

Điều làm tôi chú ý và băn khoăn trong những ngày qua khi nhìn trên mạng, hình ảnh một số người đàn ông mặc quân phục của quân đội Việt Nam Cộng hòa (VNCH), chế độ cũ ở miền Nam trước ngày 30.4.1975 trong một sự kiện “hồi tưởng lại quá khứ” thì cho thấy họ dường như đang diễn lại một vở tuồng.

Tôi không gọi những người này là quân nhân, vì trên thế giới hôm nay không có một quốc gia nào gọi là VNCH. Tôi lập tức nghĩ ngay đến người cầm đầu của những nhóm này, họ là những “soạn giả” tài tình, những “vở kịch” của họ khi đưa lên sân khấu đã tạo ra một thế giới hoang tưởng mà những diễn viên sau khi cánh màn nhung hạ

xuống vẫn nghĩ rằng mình là “vua”, là “tổng thống”, là “quan”, là “tướng”.

Tôi tự hỏi: Việc gì đã xảy ra cho những diễn viên đó? Có thể họ là những người từ ngày rời quê hương chưa một lần trở về? Họ cũng là những người Việt như chúng tôi, nhưng tại sao hành động của họ hoàn toàn khác chúng tôi? Để hiểu sâu xa hơn về họ, tôi xin trình bày quan điểm và sự hiểu biết của tôi cũng như chờ đợi sự phản biện trên tinh thần xây dựng.

Trước nhất, chúng ta nên nghiên cứu lịch sử lập quốc hoặc thay đổi chính thể của các quốc gia trên thế giới, trong đó có Việt Nam, tất cả đều phải trải qua nhiều giai đoạn thử nghiệm, chọn lọc và thay đổi chính sách lãnh đạo để đi đến mục đích cuối cùng, đó là sự hiện hữu của một quốc gia hùng cường, dân chúng được ấm no hạnh phúc.

Ngày 30.4.1975, đất nước ta được hưởng niềm vui thống nhất, Bắc - Nam chung một nhà. Vì nhiều lý do khách quan và chủ quan, nhiều người đã lựa chọn cách ra đi để tìm sự đổi đời nơi xứ người, trong số đó có gia đình tôi. Tất cả đều bắt đầu lại từ con số không, tất cả ít nhiều đều mang nặng nỗi đau của chiến tranh từ thể xác đến tâm hồn.

Thời gian trôi qua, thấm thoát đã hơn 47 năm. Với bản chất thông minh, cần cù, khéo tay, học hỏi, người Việt ở trong nước và nước ngoài đã tạo dựng một đời sống tốt đẹp cho cá nhân, gia đình, và thế hệ con cháu.

Cùng với đó, chính sách và đường lối của Nhà nước Việt Nam đã có sự đổi mới, kịp thời quan tâm, đáp ứng tâm tư, nguyện vọng của người dân, để Việt Nam có sự phát triển nhanh chóng, thật sự sánh vai cùng các quốc gia trên thế giới.

Hôm nay, Việt Nam đã trở thành một điểm đến hấp dẫn đối với bạn bè các nước. Họ đến vì cảnh đẹp, con người hiền hòa thân thiện, văn hóa đặc sắc. Họ đến với niềm cảm phục khi chứng kiến một Việt Nam với một sức sống mãnh liệt, có tốc độ phát triển nhanh chóng vị thế trên trường quốc tế ngày càng cao. Đây là một niềm tự hào cho tất cả người Việt chúng ta không phân biệt vùng miền, dân tộc, tôn giáo.

Vậy mà không hiểu vì sao hiện nay vẫn còn một số người Việt ở hải ngoại lại cố tình chối bỏ thực tế đó, tìm cách chống đối lại một chính sách đem cơm no áo ấm cho người dân? Thực tế này đòi hỏi các cá nhân cần gạt bỏ mối hận thù giữa kẻ thắng

người thua, rồi tạo ra sự chia rẽ. Theo tôi, họ nên bình tĩnh nhận định sự việc một cách khách quan, dẹp bỏ tự ái cá nhân để hiểu được nguyên nhân sự sụp đổ của một chế độ.

Với tuổi đời và kinh nghiệm sống của tôi qua nhiều chế độ, tôi có thể kết luận chính quyền miền Bắc chiến thắng vì họ chiến đấu có chính nghĩa, đó là đánh đuổi ngoại bang, giành độc lập, và thống nhất đất nước.

Nhiều người dân sinh sống tại miền Nam Việt Nam như tôi thời đó chỉ biết dưới chế độ VNCH, đời sống của đa số người dân rất khó khăn vì kinh tế nằm trong sự chi phối của người nước ngoài, chế độ chính trị không ổn định vì những cuộc đảo chính tranh giành quyền lợi trong hàng ngũ quân đội liên tục diễn ra. Người dân thường xuyên phải chứng kiến cảnh súng nổ, máu đổ, thanh trừng nội bộ, Phật giáo bị đàn áp,...

Tôi đã nghe một người có vai vế ở chế độ cũ kể rằng, trải qua một thời gian khá dài, mỗi khi nghe tiếng súng ông lại không hề sợ Việt Cộng tấn công, mà sợ đảo chính vì không biết phe nào sẽ lên mà theo cho yên thân. Cuối cùng, ông này cũng lên được chức tướng vì "hiền" và không ai sợ ông làm phản.

Vài tháng trước đây, tôi tình cờ thấy ở thư viện quyền tự truyện của một người từng là trung tướng dưới chế độ VNCH, tựa đề là "Việt Nam nhân chứng", xuất bản năm 1989. Cá nhân tôi không biết gì về ông tướng này.

Tuy nhiên, tôi luôn muốn tìm hiểu lịch sử của đất nước mình qua nhiều thời đại, và theo kinh nghiệm của tôi thì không có gì hay hơn là tìm đọc những tự truyện cuối đời của nhiều tác giả trong cùng một thời. Cá nhân tác giả đôi khi có thể không nói sự thật về mình, nhưng họ sẽ nói sự thật về những người liên hệ cùng trong giai đoạn, từ đó tôi sẽ sàng lọc và tìm ra sự thật về tất cả mọi nhân vật.

Đọc xong quyền tự truyện kể trên, tôi có một nỗi buồn là vì những nhận định của tôi về đất nước mình dưới chế độ VNCH đều đúng, những người lãnh đạo đã dùng chiêu bài chống cộng triệt hạ lẫn nhau cho quyền lợi cá nhân. Thử hỏi như vậy thì làm sao những người ở mặt trận còn có tinh thần chiến đấu, vì họ đâu có trả lời được câu hỏi là họ chiến đấu cho ai? Chính quyền VNCH đã thua khi còn Mỹ thì làm sao thắng được khi Mỹ rút?

Trở về với hiện tại, ngày nay những người cầm đầu các nhóm cực đoan cũng dùng chiêu bài chống cộng, đánh lừa lòng yêu nước của một số Việt kiều để trục lợi. "Tuồng cũ" hát lại, đáng tiếc là một số người vẫn u mê tin nghe theo để rồi "tiền mất, tật mang".

Cùng với đó, một số người Việt ở trong nước vì thiếu thông tin, thiếu hiểu biết vẫn dễ cho đối tượng xấu lợi dụng, bơm tiền bạc rồi kích động thực hiện các hành vi chống phá đất nước, để kiếm "tấm vé đến xứ thiên đường".

Vì vậy, tôi rất muốn cảnh tỉnh những đồng bào trong nước, đừng vì vài trăm USD và một lời hứa nhập cảnh vào đất Mỹ mà sẵn sàng làm tất cả mọi lời xúi bẩy của kẻ xấu, không lường đến những hậu quả mà mình có thể phải gánh chịu. Xin mọi người hãy tỉnh táo, đừng tiếp tay cho những nhóm "dân chủ cuối" đánh phá đất nước để mơ tưởng được đặt chân một thiên đàng trong ảo mộng không bao giờ có thực.

Tháng 7 vừa qua, tôi có dịp về thăm quê hương khoảng ba tuần lễ. Những điều tôi ghi nhận khi đi từ Nam ra Bắc là những quán ăn lúc nào cũng nhộn nhịp, xe ô-tô tràn ngập, các tòa nhà cao tầng mọc lên khắp nơi, đường sá khang trang, sạch đẹp, sân bay trong nước thì chật như nêm.

Chuyến bay buổi chiều từ Hà Nội vào Thành phố Hồ Chí Minh độ hơn 2 tiếng mà hành khách được ăn buổi tối rất lịch sự và ngon miệng. Điều này thì thật sự hàng không Việt Nam đã bỏ xa hàng không Mỹ về phục vụ khách hàng. Ở Mỹ, đường bay dài 5 tiếng hành khách chỉ được ăn một gói lạc rang nhỏ bằng nửa bàn tay.

Lần đầu tiên, vợ chồng tôi quyết định chọn bay với Vietnam Airlines từ Mỹ về và trở qua, tiếp viên rất lịch sự, thức ăn rất hợp khẩu vị cho người Việt cũng như người nước ngoài. Điều đáng chú ý là hạng thương gia có nhiều gia đình từ Việt Nam đi du lịch, không chỉ đến Mỹ mà còn thăm thú nhiều quốc gia khác. Những điều này phần nào đã nói lên được sự phát triển của đất nước ta ngày càng tốt đẹp hơn, không cần phải tô vẽ gì.

Tất cả những gì tôi viết ở đây là một thực tế đã được chứng minh. Vị trí của Việt Nam ngày hôm nay trên bình diện quốc tế, trong tất cả mối bang giao với các nước trên thế giới cũng như trong khu vực ngày càng được khẳng định, không một thế lực ngoại

bang nào có thể gây áp lực khi ra những quyết định quan trọng.

Đất nước ngày càng phát triển, người dân được ăn no mặc đẹp, tự do đi lại, tự do thờ cúng, tự do lựa chọn tôn giáo tín ngưỡng, tự do góp ý xây dựng với chính quyền... Sức khỏe thì có bảo hiểm công và tư với giá cả phù hợp.

Chính vì vậy nhiều Việt kiều đã trở về nước để trị bệnh, cũng như thực hiện các dịch vụ về thẩm mỹ, làm đẹp. Tất cả những nhu cầu cần thiết cho đời sống cá nhân của người dân đã được đáp ứng ngày càng đa dạng, tuy chưa so được với nhiều quốc gia phát triển khác, nhưng tôi tin tưởng rằng trong một tương lai không xa, chắc chắn chúng ta sẽ theo kịp và còn tiến xa hơn.

Để đạt được mục tiêu về một xã hội “dân giàu, nước mạnh, dân chủ, công bằng, văn minh” tất cả người con đất Việt dù ở trong nước hay nước ngoài cần chung tay đoàn kết xây dựng đất nước. Đó là trách nhiệm và bổn phận của chúng ta đối với tổ tiên đã dày công dựng nước và giữ nước, để trao truyền lại cho chúng ta ngày hôm nay.

Thế giới đánh giá người Việt là một khối thống nhất, không phân biệt đã hay đang sống dưới chế độ nào. Bởi vậy với những ai vẫn còn chưa thấu hiểu vấn đề này cần dẹp bỏ lẫn ranh hận thù trong quá khứ để cùng dân tộc, đất nước xây dựng nước nhà, cùng chia sẻ niềm hãnh diện về một Việt Nam đoàn kết và ngày càng phát triển./.